

Arrest

nr. 350 186 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BOUCHAT
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. BOUCHAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten.

Op 16 november 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 oktober 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 juli 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 2 juni 2000 in Ngozi, Burundi en bezit de Burundese nationaliteit. U werd geboren in Ngozi en woonde daar tot u naar de middelbare school diende te gaan. U verhuisde naar Bujumbura, trok in bij uw tante en begon daar aan de middelbare school. Tijdens de schoolvakanties keerde u terug naar uw moeder. Sinds 2014 of 2015 bent u in een relatie en u verloofde zich in 2018. Tijdens de schoolvakantie van april 2018 stelde uw moeder een andere man voor, Y., waarmee u kon trouwen. U wilde dit echter niet, maar besteedde er verder weinig aandacht aan. In augustus 2019 behaalde u uw middelbaar diploma en in december dat jaar keerde u terug naar uw moeder. Uw moeder wilde u nog steeds uithuwelijken. U twijfelde, maar verhuisde uiteindelijk in juni 2020 naar uw tante om te ontkomen aan het huwelijk. Het huwelijksvoorstel bracht echter een haar in de boter tussen uw moeder en uw tante en u besloot daarom te vertrekken in mei 2021. Uw partner huurde een studio voor u waar u verbleef tot jullie huwelijk op 16 april 2022. Hierna woonden jullie samen. In mei 2022 vond er een huiszoeking plaats bij jullie thuis in opdracht van Y. en in juni 2022 werd uw man aangevallen op straat. Omdat u te horen kreeg dat er geen visum nodig was voor Servië, vroeg u uw paspoort aan.

U vertrok uit Burundi op 10 oktober 2022 en ging met het vliegtuig naar Servië. Via Bosnië, Kroatië en Slovenië kwam u toe in Italië. Daar nam u de trein via Zwitserland naar Frankrijk. U kwam toe op Belgisch grondgebied op 13 november 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2022. U beviel van uw dochter op 13 juni 2023 in Brussel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming dient u volgende documenten in: een kopie van uw identiteitskaart, een originele huwelijksakte, documenten gerelateerd aan uw zwangerschap, en een kopie van de geboorteakte van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud werd er gepolst naar de gemoedstoestand en uw psychologisch en fysiek welzijn. U gaf aan dat u zich goed genoeg voelde om een interview te doen. Ook werd er u tijdens het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk gevraagd of u documenten wilde voorleggen. Op geen enkel moment maakt u melding dat u over een medisch attest beschikt. Het is immers uw advocaat die dit ter sprake bracht eenmaal dat het persoonlijk onderhoud ten einde liep. Het attest, dat nadien werd doorgestuurd en opgemaakt werd op de dag van het interview, geeft aan dat u sinds een maand (14.09.2024) psychologisch wordt opgevolgd en al twee sessies gevolgd heeft. Dit omwille van uw eenzaamheid en depressie. Uit het attest is evenwel niet op te maken op welke onderzoeken de gestelde diagnoses werden gebaseerd, dan wel of u werd onderworpen aan een cognitief neuropsychologisch onderzoek. Vervolgens is het ook onduidelijk hoe dit zich zou uiten en welke concrete steunmaatregelen toegepast zouden kunnen worden tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt niet uit het attest dat u niet in staat zou zijn uw redenen van uw vertrek op een coherente, samenhangende en gedetailleerde manier uiteen te zetten.

Er werd u uitdrukkelijk uitgelegd dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer u daar nood aan had (NPO, p. 3). Doorheen het persoonlijk onderhoud werden u manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, en waar nodig werd een vraag meerdere malen herhaald of geherformuleerd. De kwaliteit van het gehoor en van de opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een functionele en zelfstandige manier uiteen te zetten. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen goed begrepen had en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop en de kwaliteit van het interview, enkel dat u beschikte over een medisch attest.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U geeft aan Burundi te hebben verlaten om zo te ontkomen aan een huwelijksvoorstel en vervolging door de afgewezen man. Zowel voor u als voor uw kind, vreest u bij terugkeer de wraak van de man die u afwees (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.20).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u aangehaalde ‘gedwongen’ huwelijk is niet geloofwaardig.

>> uw kennis van de man in kwestie is miniem

Nochtans was deze man – met wie u zou moeten huwen – Y., een goede vriend van uw moeder en woonde hij in Ngozi, volgens u, een stad waar iedereen, iedereen kent. Hoe uw moeder deze man kent, weet u niet, net als waar of wanneer hij geboren is. U geeft aan dat u de tijd niet nam om meer over hem te weten te komen wat absoluut niet kan overtuigen. Zo meent u namelijk dat uw moeder u probeerde te overtuigen dat de man een goede match was voor u. Meer zelfs, u begon zelfs te twijfelen of u toch niet zou huwen met deze

man. Dan is het toch wel ten zeerste opvallend dat u zo weinig interesse toonde in hem – of zo weinig over deze man kan vertellen.

Bovendien verklaart u dat de reden waarom uw moeder wou dat u met deze man huwde, was omdat u denkt dat hij reeds een som had betaald voor het huwelijksfeest (NPO, p.9). Gevraagd of u dat dan niet zeker weet, antwoordt u opeens dat u wel zeker bent omdat uw moeder dit u gezegd zou hebben. Gevraagd of uw moeder dat geld dan niet kon teruggeven, antwoordt u opnieuw 'ik denk dat het mag, maar ik denk dat mijn moeder al het geld heeft verdaan'. Gevraagd om hoeveel geld dit bovendien zou gaan, weet u niet te antwoorden (NPO, p.10). Dat u geen interesse toonde in hoeveel uw moeder deze man zou moeten terugbetalen zodat u niet met hem diende te huwen is bizar. Bovendien verklaart u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u vermoedt dat uw moeder het geld reeds heeft terugbetaald (NPO, p.19). Met andere woorden, hiermee zou dan ook de druk verdwijnen uitgaande van uw moeder om met Y. te huwen.

>> uw passieve houding getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging – in die mate dat het door u aangehaalde gedwongen of voorgestelde huwelijk verder in twijfel kan worden getrokken.

U kreeg uw moeders huwelijksplannen voor de eerste keer te horen in april 2018, zo verklaart u. Ook al liet u toen uw ongenoegen blijken, stappen ondernemen om dit huwelijk te voorkomen, deed u niet. Het is dan ook verbazingwekkend dat, met deze kennis in het achterhoofd, u toch besloot huiswaarts te keren nadat u was afgestudeerd, zeker omdat u wist dat uw moeder pas het huwelijk wou voltrekken nadat u uw middelbaar diploma had behaald. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat u dit toen nog niet zo serieus nam. Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw passieve houding. Ook al ontmoette u dan deze man, u vertoefde hierna zeven maanden in uw ouderlijk huis. Dat u niet eerder vertrok, doet dan ook de nodige vragen rijzen bij de ernst van de door u aangehaalde vrees en het 'gedwongen' karakter van het aan u voorgestelde huwelijk. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat u eigenlijk aan het twijfelen was of u toch niet zou huwen met die vriend van uw moeder (NPO, p.6). Dat u hierover twijfelde en zelfs overwoog om toch in het huwelijksbootje te stappen met die man, relativeert ook de vrees die u heeft ten aanzien van het huwelijk en de eventuele gevolgen van een weigering. Hoewel er gevraagd wordt wat dan precies ervoor zorgde dat u toch besloot hier niet mee door te gaan, antwoordt u ontwijkend (NPO, p.7).

Bovendien was u al die tijd verloofd met uw jeugdliefde. Waarom u niet besloot te trouwen wanneer uw moeder u voor de eerste keer aansprak over dit gedwongen huwelijk blijken het vooral economische motieven te zijn die aan de grondslag lagen van deze beslissing. Uw vriend zou maar een tijdelijk job hebben en u was werkloos. Dit was volgens u genoeg reden om niet samen te wonen of te trouwen. Gevraagd waarom u dan geen werk zocht zodat u dan wel kon trouwen en het 'gedwongen' huwelijk kon vermijden, antwoordt u zeer algemeen met 'in ons land is het niet zo gemakkelijk om iemand zoals ik een job te vinden'. Nochtans heeft u een middelbaar diploma en reeds werkervaring. Bovendien kon uw verloofde nadien een studio voor u alleen huren voor een jaar. In ieder geval blijkt hieruit de relativiteit van het gedwongen karakter van het door u aangehaalde voorgestelde huwelijk met een zekere Y. – waardoor de geloofwaardigheid ervan verder keldert.

Dat u immers amper stappen ondernam om uit deze vermeende netelige situatie te ontkomen demonstreert hoe u zelf weinig belang zou hebben gehecht aan het mogelijks gedwongen huwelijk en de man waarmee u moest trouwen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er immers redelijkerwijze verwacht worden zich zo snel mogelijk te onttrekken aan de situatie waarvoor hij/ zij internationale bescherming nodig acht. Dat u terug introk bij uw moeder, wetende dat zij u wilde uithuwelijken, en daar zeven maanden verbleef, tart dan ook alle verbeelding - zeker gezien u tal van andere opties ter uwer beschikking had wat zoals gezegd de geloofwaardigheid van het gedwongen (aspect van het voorgestelde) huwelijk ondermijnt.

>> u legt tal van tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw beweerde gedwongen huwelijk en de feiten die daaruit voortvloeien

Bovendien zijn er ook enkele tegenstrijdigheden tussen uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Zo meent u bij de DVZ dat u bedreigd werd door uw moeder omdat zij een islamitische schoonzoon wou en u niets ging erven van de erfenis van uw vader. Ook zou u worden gevangen genomen als u het voorstel niet zou aanvaarden (zie vraag 5, vragenlijst DVZ voor CGVS). Op uw verzoek om inlichtingen (VOI) alsook uw persoonlijk onderhoud daarentegen, maakt u helemaal geen melding van deze vermeende potentiële gevangenisstraf. Bovendien vermeldt u ook helemaal niets op uw persoonlijk onderhoud over de erfenis die u zou mislopen indien u zou weigeren, net zoals dat uw moeder u niet meer zou willen helpen zolang u het huwelijksvoorstel zou aanvaarden zoals u verklaarde in uw VOI. Meer zelfs, wanneer er gepolst wordt op uw persoonlijk onderhoud wat u ertoe aanzette om uw ouderlijk huis te verlaten nadat u er reeds maanden had gewoond met de kennis dat u zou moeten huwen, ontwijkt u tot tweemaal toe de vraag (NPO, p.6-7).

Verder verklaart u in uw VOI dat u vertrok bij uw tante omdat zij bedreigd werd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaat u nog een stapje verder en verklaart u hoe u na enkele dagen het huis van uw tante diende te verlaten nadat u weer bedreigd werd door de geheime dienst (zie vraag 5, DVZ vragenlijst voor CGVS). Deze bedreigingen, aan u en aan uw tante, brengt u echter niet ter sprake tijdens uw persoonlijk onderhoud wanneer er gevraagd wordt naar de redenen van vertrek bij uw tante, ook al werd er u meerdere malen gevraagd of u al de feiten verteld had die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst heeft verlaten (NPO, p.19). Bovendien dient er ook te worden benadrukt dat u op uw interview bij de DVZ

vermeldde dat u na een paar dagen alweer het huis van uw tante diende te verlaten. Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen beweert u er eerst vijf à zes maanden te hebben gewoond om dan direct erna te verklaren dat u er eigenlijk bijna een jaar vertoefde (NPO, p.8).

Tot slot werd er u gevraagd of u ooit direct contact heeft gehad met deze vriend van uw moeder. U verklaart dat u hem enkel in de verte heeft gezien in het winkelcentrum. In uw VOI daarentegen, verklaart u dan weer hoe hij vaak op bezoek kwam bij jullie thuis waardoor de druk ondraagbaar werd voor u. Ook zou hij tegen u gezegd hebben dat u nergens in Burundi zou kunnen samenwonen met uw huidige man (vraag 13, VOI). Het is merkwaardig dat u hierover helemaal geen melding van maakte wanneer er u expliciet gevraagd werd naar uw contact met deze man.

>>Bijgevolg is ook uw vrees bij terugkeer niet aannemelijk

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dat de afgewezen man u en uw kind zou vervolgen. Aangezien u er niet in slaagt uw gedwongen huwelijk aannemelijk te maken kunnen ook de vervolgingsfeiten die daaruit voortvloeien niet overtuigen. Gevraagd waarom u denkt dat hij u nog steeds zou zoeken, verklaart u “volgens mij is het nog niet gedaan”, maar laat na om hier voor ook maar enig bewijs voor te leggen waarop deze boude veronderstelling en hypothese is op gebaseerd.

Bovendien dient er ook te worden opgemerkt dat u tijdens de periode dat u bij uw tante woonde of in de periode dat u alleen woonde, geen problemen kende met Y.. Deze problemen zouden zich volgens u enkel hebben voorgedaan nadat u reeds gehuwd was met uw huidige partner. U bent van mening dat het Y. was die achter de huiszoeking bij jullie zat in mei 2022. Zo zouden de agenten enkel gevraagd hebben of u Y. kende (NPO, p.16). Concrete bewijzen om deze stelling te funderen legt u echter niet voor. Verder meent u dat uw man in juni werd aangevallen op straat. U verklaart hierover eerst dat u dacht om een klacht in te dienen bij de Burundese autoriteiten, maar u dit niet deed omdat u dacht dat de daders misschien bekende personen waren die invloed hadden en u er “bijna zeker” van was dat u niet gehoord zou worden (NPO, p.15). Gevraagd of u dan niet wist wie de vervolgers waren, antwoordt u opeens dat u het wel weet en dat het Y. was. Wanneer u gevraagd wordt hoe u dit weet, past u uw vorige verklaring opeens aan. Zo verklaart u eerst dat uw man gehoord had hoe de daders tegen elkaar aan het praten waren over Y. om direct daarna uw verklaring aan te passen en te vermelden dat de daders direct uw man aanspraken (NPO, p.15). Bovendien kan dit echter nog steeds niet verklaren waarom u eerder vermeldde dat u dacht dat de daders misschien bekende personen waren als u in werkelijkheid al wist wie de dader was. Tot slot dient er ook op gewezen te worden dat deze vermeende incidenten zich zouden hebben voorgedaan in mei en juni 2022. U vertrok echter pas maanden later, op 10 oktober 2022. Dat u ook nu weer zo laat vertrok, keldert de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Bovendien, gevraagd waarom u net dan vertrok, geeft u mee dat u hoorde van de opportuniteit om naar Servië te reizen zonder in bezit te zijn van een visum waardoor uw vertrek eerder in het teken staat van opportunisme dan feitelijke vrees (NPO, p.13).

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat u niet weet te overtuigen wat betreft het door u aangehaalde ‘gedwongen’ huwelijk en dat het CGVS hoegenaamd geen geloof hecht aan dit centrale aspect van uw asielrelaas: zo kan u niets vertellen over de man waarmee u zou moeten huwen, zijn uw gedragingen in de nasleep van het voorstel hoegenaamd niet in lijn met het ‘gedwongen’ karakter van het voorgestelde huwelijk, kon u zonder problemen huwen met uw jeugdliefde en legt u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u hierdoor gekend zou hebben.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 13 januari 2025. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

De vrees die u aanhaalt in hoofde van uw dochter vloeit voort uit uw eigen vrees voor vervolging. U vreest namelijk dat Y. haar iets zou aandoen. Aangezien uw eigen vrees voor vervolging echter onaannemelijk werd geacht betreffende het vermeende huwelijk met Y., vervalt ook de vrees in hoofde van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u onder andere documenten voor gerelateerd aan de zwangerschap van uw dochter, een kopie van haar geboorteakte, uw originele huwelijksakte en een kopie van uw identiteitskaart. Deze persoonsgegevens worden echter niet betwist en hebben geen invloed op bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst van die aard is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus “Burundi: veiligheidssituatie” van 14 februari 2025 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_veiligheidssituatie_20250214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil

national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende “hardliners” van het regime.

Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid.

Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de Verenigde Naties melding van een “inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten”.

Hoewel het overheids geweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten.

De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties.

De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook geviséerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden geviséerd.

De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap.

Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een “schijnbare rust”. Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Iteka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Iteka registreerde, omvat ook slachtoffers van niet-politieke misdrijven.

Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen.

Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeesprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden.

Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie...) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking...).

Eind 2024 boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden. De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de re-integratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen.

Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie.

Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie **COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024** te raadplegen op de website https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi.

In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezers naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese regering na de crisis van 2015 en het groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad.

Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blij geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotingssancties tegen de Burundese regering op en schafte gerichte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort.

Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gericht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedenigreerd. De krant Journal Iwacu meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land".

Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de Service national de renseignement burundais (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gericht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD.

De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezers uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezers die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden.

Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7

refoulements van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen gerepatrieerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatrieerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR.

Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaat-generaal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft.

Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als “Police de l’air, des frontières et des étrangers” (PAFE)), die verantwoordelijk zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique.

Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezers die terugkeren.

Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer.

De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en re-integratie.

Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. **Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatrieerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten.**

Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker.

Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaat-generaal uiteindelijk door één van de bronnen ontkend. Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft.

Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid onlineonderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd.

Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op.

Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatrieerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen.

Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend.

In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris):

"[...]

2. Notities van het persoonlijk onderhoud, 23/10/2024

3. Dienst Vreemdelingenzaken vragenlijst, 31/08/2023

4. CGVS vragenlijst, 04/12/2023 (+ bijlagen)

5. Juridische bijstand

6. Psychologische attest, N.V.G., Ulysse, 23/10/2024

7. CCE, arrest n° 321 368 van 10 februari 2025"

[...]".

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de situatie in Burundi actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie: de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van 17 december 2025 en de COI Focus "*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 17 december 2025.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij ingaat op de situatie in Burundi en de situatie van Burundezen die om internationale bescherming verzochten en waaraan zij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris):

“1. foto van Y.

2. bewijs dat verzoeksters partner waarnemer was tijdens de verkiezingen

3. bewijs dat zijn vader een ex-Fab is”.

4. Over de procedurele noden in de zin van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.1. Oud artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.*

Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud werd er gepolst naar de gemoedstoestand en uw psychologisch en fysiek welzijn. U gaf aan dat u zich goed genoeg voelde om een interview te doen. Ook werd er u tijdens het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk gevraagd of u documenten wilde voorleggen. Op geen enkel moment maakt u melding dat u over een medisch attest beschikt. Het is immers uw advocaat die dit ter sprake bracht eenmaal dat het persoonlijk onderhoud ten einde liep. Het attest, dat nadien werd doorgestuurd en opgemaakt werd op de dag van het interview, geeft aan dat u sinds een maand (14.09.2024) psychologisch wordt opgevolgd en al twee sessies gevolgd heeft. Dit omwille van uw eenzaamheid en depressie. Uit het attest is evenwel niet op te maken op welke onderzoeken de gestelde diagnoses werden gebaseerd, dan wel of u werd onderworpen aan een cognitief neuropsychologisch onderzoek. Vervolgens is het ook onduidelijk hoe dit zich zou uiten en welke concrete steunmaatregelen toegepast zouden kunnen worden tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt niet uit het attest dat u niet in staat zou zijn uw redenen van uw vertrek op een coherente, samenhangende en gedetailleerde manier uiteen te zetten.

Er werd u uitdrukkelijk uitgelegd dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer u daar nood aan had (NPO, p. 3). Doorheen het persoonlijk onderhoud werden u manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, en waar nodig werd een vraag meerdere malen herhaald of geherformuleerd. De kwaliteit van het gehoor en van de opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een functionele en zelfstandige manier uiteen te zetten. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen goed begrepen had en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop en de kwaliteit van het interview, enkel dat u beschikte over een medisch attest.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Zij verwijst slechts naar een psychologisch attest (verzoekschrift, stuk 6). Uit dit attest kan niet blijken op basis van welke diagnose het werd opgesteld. Evenmin blijkt dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om op een normale wijze aan haar asielprocedure deel te nemen en/of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over haar vluchtrelaas. Er wordt weliswaar aangehaald dat verzoekster psychische moeilijkheden ondervindt om haar vluchtrelaas uiteen te zetten, doch nergens blijkt dat zij hiertoe geheel niet in staat zou zijn (geweest). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 2) blijkt dat dit onderhoud op een normale wijze is verlopen, dat verzoekster de haar gestelde vragen en de tolk begreep en dat zij, noch haar advocaat melding maakten van moeilijkheden op dit vlak. Ook in het verzoekschrift geeft verzoekster aan dat zij op de haar gestelde vragen kon antwoorden. Bovendien laat verzoekster na concreet te duiden welke (bijkomende) steunmaatregelen volgens haar nog nodig zouden zijn geweest en evenmin blijkt dit uit voormeld psychologisch attest. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

5.1. Verzoekster verklaart de Burundese autoriteiten te vrezen, omdat zij een gedwongen huwelijk met Y., een lid van de veiligheidsdienst, weigerde. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Het door u aangehaalde ‘gedwongen’ huwelijk is niet geloofwaardig.

>> uw kennis van de man in kwestie is miniem

Nochtans was deze man – met wie u zou moeten huwen – Y., een goede vriend van uw moeder en woonde hij in Ngozi, volgens u, een stad waar iedereen, iedereen kent. Hoe uw moeder deze man kent, weet u niet, net als waar of wanneer hij geboren is. U geeft aan dat u de tijd niet nam om meer over hem te weten te komen wat absoluut niet kan overtuigen. Zo meent u namelijk dat uw moeder u probeerde te overtuigen dat de man een goede match was voor u. Meer zelfs, u begon zelfs te twijfelen of u toch niet zou huwen met deze man. Dan is het toch wel ten eerste opvallend dat u zo weinig interesse toonde in hem – of zo weinig over deze man kan vertellen.

Bovendien verklaart u dat de reden waarom uw moeder wou dat u met deze man huwde, was omdat u denkt dat hij reeds een som had betaald voor het huwelijksfeest (NPO, p.9). Gevraagd of u dat dan niet zeker weet, antwoordt u opeens dat u wel zeker bent omdat uw moeder dit u gezegd zou hebben. Gevraagd of uw moeder dat geld dan niet kon teruggeven, antwoordt u opnieuw ‘ik denk dat het mag, maar ik denk dat mijn moeder al het geld heeft verdaan’. Gevraagd om hoeveel geld dit bovendien zou gaan, weet u niet te antwoorden (NPO, p.10). Dat u geen interesse toonde in hoeveel uw moeder deze man zou moeten terugbetalen zodat u niet met hem diende te huwen is bizar. Bovendien verklaart u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u vermoedt dat uw moeder het geld reeds heeft terugbetaald (NPO, p.19). Met andere woorden, hiermee zou dan ook de druk verdwijnen uitgaande van uw moeder om met Y. te huwen.

>> uw passieve houding getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging – in die mate dat het door u aangehaalde gedwongen of voorgestelde huwelijk verder in twijfel kan worden getrokken.

U kreeg uw moeders huwelijksplannen voor de eerste keer te horen in april 2018, zo verklaart u. Ook al liet u toen uw ongenoegen blijken, stappen ondernemen om dit huwelijk te voorkomen, deed u niet. Het is dan ook verbazingwekkend dat, met deze kennis in het achterhoofd, u toch besloot huiswaarts te keren nadat u was afgestudeerd, zeker omdat u wist dat uw moeder pas het huwelijk wou voltrekken nadat u uw middelbaar diploma had behaald. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat u dit toen nog niet zo serieus nam. Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw passieve houding. Ook al ontmoette u dan deze man, u vertoefde hierna zeven maanden in uw ouderlijk huis. Dat u niet eerder vertrok, doet dan ook de nodige vragen rijzen bij de ernst van de door u aangehaalde vrees en het ‘gedwongen’ karakter van het aan u voorgestelde huwelijk. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat u eigenlijk aan het twijfelen was of u toch niet zou huwen met die vriend van uw moeder (NPO, p.6). Dat u hierover twijfelde en zelfs overwoog om toch in het huwelijksbootje te stappen met die man, relativeert ook de vrees die u heeft ten aanzien van het huwelijk en de eventuele gevolgen van een weigering. Hoewel er gevraagd wordt wat dan precies ervoor zorgde dat u toch besloot hier niet mee door te gaan, antwoordt u ontwijkend (NPO, p.7).

Bovendien was u al die tijd verloofd met uw jeugdliefde. Waarom u niet besloot te trouwen wanneer uw moeder u voor de eerste keer aansprak over dit gedwongen huwelijk blijken het vooral economische motieven te zijn die aan de grondslag lagen van deze beslissing. Uw vriend zou maar een tijdelijk job hebben en u was werkloos. Dit was volgens u genoeg reden om niet samen te wonen of te trouwen. Gevraagd waarom u dan geen werk zocht zodat u dan wel kon trouwen en het ‘gedwongen’ huwelijk kon vermijden, antwoordt u zeer algemeen met ‘in ons land is het niet zo gemakkelijk om iemand zoals ik een job te vinden’. Nochtans heeft u een middelbaar diploma en reeds werkervaring. Bovendien kon uw verloofde nadien een studio voor u alleen huren voor een jaar. In ieder geval blijkt hieruit de relativiteit van het gedwongen karakter van het door u aangehaalde voorgestelde huwelijk met een zekere Y. – waardoor de geloofwaardigheid ervan verder keldert.

Dat u immers amper stappen ondernam om uit deze vermeende netelige situatie te ontkomen demonstreert hoe u zelf weinig belang zou hebben gehecht aan het mogelijks gedwongen huwelijk en de man waarmee u moest trouwen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er immers redelijkerwijze verwacht worden zich zo snel mogelijk te onttrekken aan de situatie waarvoor hij/ zij internationale bescherming nodig acht. Dat u terug introk bij uw moeder, wetende dat zij u wilde uithuwelijken, en daar zeven maanden verbleef, tart dan ook alle verbeelding - zeker gezien u tal van andere opties ter uwer beschikking had wat zoals gezegd de geloofwaardigheid van het gedwongen (aspect van het voorgestelde) huwelijk ondermijnt.

>> u legt tal van tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw beweerde gedwongen huwelijk en de feiten die daaruit voortvloeien

Bovendien zijn er ook enkele tegenstrijdigheden tussen uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Zo meent u bij de DVZ dat u bedreigd werd door uw moeder omdat zij een islamitische schoonzoon wou en u niets ging erven van de erfenis van uw vader. Ook zou u worden gevangen genomen als u het voorstel niet zou aanvaarden (zie vraag 5, vragenlijst DVZ voor CGVS). Op uw verzoek om inlichtingen (VOI) alsook uw persoonlijk onderhoud daarentegen, maakt u helemaal geen melding van deze vermeende potentiële gevangenisstraf. Bovendien vermeldt u ook helemaal niets op uw persoonlijk onderhoud over de erfenis die u zou mislopen indien u zou weigeren, net zoals dat uw moeder u niet meer zou willen helpen zolang u het huwelijksvoorstel zou aanvaarden zoals u verklaarde in uw VOI. Meer zelfs, wanneer er gepolst wordt op uw persoonlijk onderhoud wat u ertoe aanzette om uw ouderlijk huis te verlaten nadat u er reeds maanden had gewoond met de kennis dat u zou moeten huwen, ontwijkt u tot tweemaal toe de vraag (NPO, p.6-7).

Verder verklaart u in uw VOI dat u vertrok bij uw tante omdat zij bedreigd werd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaat u nog een stapje verder en verklaart u hoe u na enkele dagen het huis van uw tante diende te verlaten nadat u weer bedreigd werd door de geheime dienst (zie vraag 5, DVZ vragenlijst voor CGVS). Deze bedreigingen, aan u en aan uw tante, brengt u echter niet ter sprake tijdens uw persoonlijk onderhoud wanneer er gevraagd wordt naar de redenen van vertrek bij uw tante, ook al werd er u meerdere malen gevraagd of u al de feiten verteld had die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst heeft verlaten (NPO, p.19). Bovendien dient er ook te worden benadrukt dat u op uw interview bij de DVZ vermeldde dat u na een paar dagen alweer het huis van uw tante diende te verlaten. Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen beweert u er eerst vijf à zes maanden te hebben gewoond om dan direct erna te verklaren dat u er eigenlijk bijna een jaar vertoefde (NPO, p.8).

Tot slot werd er u gevraagd of u ooit direct contact heeft gehad met deze vriend van uw moeder. U verklaart dat u hem enkel in de verte heeft gezien in het winkelcentrum. In uw VOI daarentegen, verklaart u dan weer hoe hij vaak op bezoek kwam bij jullie thuis waardoor de druk ondraagbaar werd voor u. Ook zou hij tegen u gezegd hebben dat u nergens in Burundi zou kunnen samenwonen met uw huidige man (vraag 13, VOI). Het is merkwaardig dat u hierover helemaal geen melding van maakte wanneer er u expliciet gevraagd werd naar uw contact met deze man.

>>Bijgevolg is ook uw vrees bij terugkeer niet aannemelijk

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dat de afgewezen man u en uw kind zou vervolgen. Aangezien u er niet in slaagt uw gedwongen huwelijk aannemelijk te maken kunnen ook de vervolgingsfeiten die daaruit voortvloeien niet overtuigen. Gevraagd waarom u denkt dat hij u nog steeds zou zoeken, verklaart u "volgens mij is het nog niet gedaan", maar laat na om hier voor ook maar enig bewijs voor te leggen waarop deze boude veronderstelling en hypothese is op gebaseerd.

Bovendien dient er ook te worden opgemerkt dat u tijdens de periode dat u bij uw tante woonde of in de periode dat u alleen woonde, geen problemen kende met Y.. Deze problemen zouden zich volgens u enkel hebben voorgedaan nadat u reeds gehuwd was met uw huidige partner. U bent van mening dat het Y. was die achter de huiszoeking bij jullie zat in mei 2022. Zo zouden de agenten enkel gevraagd hebben of u Y. kende (NPO, p16). Concrete bewijzen om deze stelling te funderen legt u echter niet voor. Verder meent u dat uw man in juni werd aangevallen op straat. U verklaart hierover eerst dat u dacht om een klacht in te dienen bij de Burundese autoriteiten, maar u dit niet deed omdat u dacht dat de daders misschien bekende personen waren die invloed hadden en u er "bijna zeker" van was dat u niet gehoord zou worden (NPO, p.15). Gevraagd of u dan niet wist wie de vervolgers waren, antwoordt u opeens dat u het wel weet en dat het Y. was. Wanneer u gevraagd wordt hoe u dit weet, past u uw vorige verklaring opeens aan. Zo verklaart u eerst dat uw man gehoord had hoe de daders tegen elkaar aan het praten waren over Y. om direct daarna uw verklaring aan te passen en te vermelden dat de daders direct uw man aanspraken (NPO, p.15). Bovendien kan dit echter nog steeds niet verklaren waarom u eerder vermeldde dat u dacht dat de daders misschien bekende personen waren als u in werkelijkheid al wist wie de dader was. Tot slot dient er ook op gewezen te worden dat deze vermeende incidenten zich zouden hebben voorgedaan in mei en juni 2022. U vertrok echter pas maanden later, op 10 oktober 2022. Dat u ook nu weer zo laat vertrok, keldert de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Bovendien, gevraagd waarom u net dan vertrok, geeft u mee dat u hoorde van de opportuniteit om naar Servië te reizen zonder in bezit te zijn van een visum waardoor uw vertrek eerder in het teken staat van opportunisme dan feitelijke vrees (NPO, p.13).

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat u niet weet te overtuigen wat betreft het door u aangehaalde 'gedwongen' huwelijk en dat het CGVS hoegenaamd geen geloof hecht aan dit centrale aspect van uw asielrelaas: zo kan u niets vertellen over de man waarmee u zou moeten huwen, zijn uw gedragingen in de nasleep van het voorstel hoegenaamd niet in lijn met het 'gedwongen' karakter van het voorgestelde huwelijk, kon u zonder problemen huwen met uw jeugdliefde en legt u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u hierdoor gekend zou hebben.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 13 januari 2025. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

De vrees die u aanhaalt in hoofde van uw dochter vloeit voort uit uw eigen vrees voor vervolging. U vreest namelijk dat Y. haar iets zou aandoen. Aangezien uw eigen vrees voor vervolging echter onaannemelijk werd geacht betreffende het vermeende huwelijk met Y., vervalt ook de vrees in hoofde van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u onder andere documenten voor gerelateerd aan de zwangerschap van uw dochter, een kopie van haar geboorteakte, uw originele huwelijksakte en een kopie van uw identiteitskaart. Deze persoonsgegevens worden echter niet betwist en hebben geen invloed op bovenstaande vaststellingen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Waar verzoekster aanvoert dat zij kwetsbaar is omwille van haar mentale gezondheidstoestand, verwijst zij slechts naar een psychologisch attest (verzoekschrift, stuk 6). Uit dit attest kan niet blijken op basis van welke diagnose het werd opgesteld. Het attest doet vermoeden dat het werd opgesteld op basis van verzoeksters eigen verklaringen, zodat de erin vervatte gegevens bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als afkomstig van een objectieve bron. Evenmin blijkt dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om op een normale wijze aan haar asielprocedure deel te nemen en/of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over haar vluchtrelaas. Er wordt weliswaar aangehaald dat verzoekster psychische moeilijkheden ondervindt om haar vluchtrelaas uiteen te zetten, doch nergens blijkt dat zij hiertoe geheel niet in staat zou zijn (geweest). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 2) blijkt dat dit onderhoud op een normale wijze is verlopen, dat verzoekster de haar gestelde vragen en de tolk begreep en dat zij, noch haar advocaat melding maakten van moeilijkheden op dit vlak. Ook in het verzoekschrift geeft verzoekster aan dat zij op de haar gestelde vragen kon antwoorden. Waar zij betoogt dat door de *protection officer* niet verder werd ingegaan op haar antwoorden, laat zij na concreet te duiden over welke antwoorden zij het heeft, laat staan dat zij duidt welke bijkomende informatie zij nog zou willen verschaffen indien haar verdere vragen zouden zijn gesteld geweest. In het licht van de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht is dergelijk verweer allerminst ernstig.

Waar verzoekster aanvoert dat zij geen enkele interesse had in een andere man, die haar "*als handelswaar zag*", dat zij net was afgestudeerd van de middelbare school en dus niet erg matuur en dat zij omwille van de moslimcultuur ("*het verbod in de moslimcultuur om een jongen en een meisje voor het huwelijk met elkaar te zien*") geen mogelijkheid had om zich over Y. te informeren, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te (laten) informeren over alle kernelementen van zijn vluchtrelaas. *In casu* kan van verzoekster dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij zich over Y., een spilfiguur in het door haar aangehaalde vluchtrelaas, terdege zou (laten) informeren, *quod non*. Dat zij omwille van de moslimcultuur hiertoe geen mogelijkheid had, kan niet worden aanvaard aangezien zij zich ook via haar moeder over deze man zou kunnen laten informeren en het op zich geenszins noodzakelijk is om rechtstreeks met Y. contact te hebben om meer over hem te weten te kunnen komen. Minstens maakt verzoekster dit niet concreet aannemelijk. Verder maakte verzoekster geen enkele melding van een gewoonte en familiedynamiek die zouden verhinderen dat zij informatie over Y. zou kunnen vergaren en/of dat zij weet heeft van de beweerde financiële bijdrage die haar moeder reeds zou hebben ontvangen. Hoe dan ook is dergelijke dynamiek in de door verzoekster geschetste context niet aannemelijk. Zij kon immers studeren en bij haar tante wonen en uiteindelijk een andere man dan Y. huwen, hetgeen er allerminst op duidt dat zij bij haar moeder in een conservatief-traditioneel milieu leefde waaraan zij niet kon ontsnappen. Aldus tracht verzoekster *post factum* haar relaas aan te dikken door zich in haar verzoekschrift een kwetsbaarder profiel toe te dichten. Dergelijk verweer doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift dat zij bijzonder onder druk werd gezet om met Y. te huwen en dat zij verloren en overweldigd was met slechts weinig opties.

Waar verzoekster aanvoert dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden "*eerder onnauwkeurigheden zijn (d.w.z. elementen die de verzoekende partij niet heeft herhaald in de verschillende fasen van de procedure, die echter alleen op basis daarvan niet in twijfel kunnen worden getrokken)*", stelt de Raad vast dat het wel degelijk om tegenstrijdigheden in verzoeksters opeenvolgende verklaringen gaat, die bovendien betrekking hebben op kernelementen van haar vluchtrelaas. Waar verzoekster stelt "*dat zij enkele maanden (bijna één jaar) bij haar tante had verbleven en dat de gedwongen echtgenoot uiteindelijk bij haar thuis was verschenen zonder dat zij een moment met hem had doorgebracht*", komt zij niet verder dan het

post factum op een hoopje gooien van haar eerdere, tegenstrijdige verklaringen, hetgeen allerm minst ernstig is en geenszins afbreuk doet aan dit tegenstrijdige karakter van haar eerdere verklaringen.

Waar zij verder stelt dat zij mondelinge verklaringen niet kan bewijzen, dient erop gewezen dat zulks nergens van verzoekster wordt verwacht. Er kan echter wel van haar worden verwacht dat zij kan toelichten waarom zij meent dat zij en haar dochter nog steeds zouden worden gezocht, *quod non*. Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster aanvankelijk stelde dat de belagers van haar echtgenoot onder henzelf over Y. praatten, terwijl zij nadien stelde dat haar echtgenoot rechtstreeks door hen over Y. werd aangesproken. Dit betreft dan ook wel degelijk een tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts is de duur van de termijn tussen de beweerde aanval op haar echtgenoot en haar vertrek uit haar land van herkomst niet bepalend, doch wel het gegeven dat zij in deze tussenliggende periode geen verdere problemen ondervond en, behalve dat zij hoorde dat zij zonder visum naar Servië kon reizen, niet kon aangeven waarom zij in oktober 2022 plots wel vertrok. Hierdoor wordt dan ook wel degelijk terecht vermoed dat verzoekster omwille van opportunistische motieven vertrok eerder dan omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de stukken toegevoegd aan verzoeksters aanvullende nota stelt de Raad vooreerst vast dat dit slechts kopieën zijn die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben. Dit geldt des te meer voor de voorgelegde foto's, die naar plaats, tijd en omstandigheden gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Er kan uit deze foto's niet worden afgeleid wie de afgebeelde personen zijn, laat staan dat zij verzoekster zouden viseren. Betreffende de aangehaalde problemen omwille van de opdracht als waarnemer van verzoeksters echtgenoot, stelt de Raad vast dat verzoekster hiervan nooit eerder melding maakte, ook al vond deze taak als waarnemer plaats tijdens de verkiezingen in Burundi in juni 2025 en dateert de bestreden beslissing van 15 juli 2025 en werd het verzoekschrift ingediend op 30 juli 2025. Verzoekster toont geenszins aan dat zij hiervan niet eerder melding kon maken. Dat zij dit naliet, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die zij stelt hierdoor te kennen. Uit de bijgebrachte stukken kan alleszins niet blijken dat verzoeksters echtgenoot door Y. zou zijn bedreigd geweest naar aanleiding van deze beweerde opdracht als waarnemer bij de verkiezingen van juni 2025. Uit het stuk 3 kan niet worden afgeleid dat de hierin vermelde persoon daadwerkelijk de vader van verzoeksters echtgenoot is, zodat evenmin kan blijken dat zij problemen zou ondervinden omdat deze persoon een ex-FAB is. Dit klemt des te meer daar zij in het verleden evenmin melding maakte van problemen omwille van het feit dat haar schoonvader een ex-FAB zou zijn geweest. Tenslotte wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoekster in staat blijkt om dergelijke documenten te bekomen, een bijkomende indicatie vormt voor het feit dat zij wel degelijk in staat is om zich over de kernelementen van haar voorgehouden vluchtrelaas (verder) te (laten) informeren (zie *supra*).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (p. 49) betoogt als volgt:

“Verzoekende partij wordt beschouwd als een tegenstander van het regime, althans door sommige autoriteiten.

Zij is tegenstander van het zittende regime, de dochter van een politieke tegenstander die is vermoord, en partij in een conflict waarbij zij betrokken is en een figuur die banden heeft met het zittende regime.

Verzoekende partij heeft dus een gegronde vrees om in de antidemocratische, gewelddadige en zorgwekkende context van Burundi te worden onderworpen aan etnische en/of politieke profilering.

Er zij aan herinnerd dat verzoekende partij individueel is aangevallen en familieleden heeft verloren (een tante die het slachtoffer is geworden van gedwongen verdwijning; een vader die is vermoord tijdens aanvallen vanuit Congo; een halfbroer die is vermoord in een grondgeschil waarbij de belangen van verzoeksters familie tegenover een neef stonden die lid was van de presidentiële garde); de vervolgers kennen haar naam, haar volledige identiteit, haar woonadres, haar perceel grond, haar kantoor, haar nummer en haar beroepspositie. Ze zijn nog steeds naar haar op zoek. Opgemerkt moet worden dat het profiel van de aanvrager (en dat van haar familie, die tegen het huidige regime is) haar een zeer waarschijnlijk doelwit maakt voor de autoriteiten.”

kan niet worden ingezien waar zij het over heeft. Zij maakte van deze elementen nooit eerder melding.

Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het *post factum* opwerpen van blote beweringen, hetgeen op zich geenszins van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en internetartikels, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3. Verder betwist verzoekster dat een veilige terugkeer naar haar land van herkomst in haar geval mogelijk is na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi, als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst *Service national de renseignement* (hierna: SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Buzanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een *"intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires"* in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van Red Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

Er ligt geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voor waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezers die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een “*antenne*” van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezers kan verkrijgen dankzij het systeem van “*cahiers de ménage*”, een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de “*quartiers contestataires*”, de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om “*high profile returnees*” te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een *laissez-passer* wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezen die in 2022 uit Servië zijn gerepatrieerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezen die in het buitenland om internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatrieerd uit België nadat zijn verzoek om internationale

bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land "*bezoedelt*". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

Zoals *supra* is uiteengezet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij heden problemen heeft met de Burundese autoriteiten omwille van het beweerde gedwongen huwelijk met Y. dat zij weigerde en dat zij tot op heden om die reden door de autoriteiten zou worden gezocht. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen, kan niet blijken dat verzoekster persoonlijk in de negatieve aandacht van de Imbonerakure of de Burundese autoriteiten staat, of bij terugkeer naar Burundi zou staan. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekster, die tot de Tutsie-etnie behoort, in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van haar autoriteiten zouden kunnen trekken. Waar verzoekster in haar verzoekschrift (p. 49) betoogt als volgt:

“Verzoekende partij wordt beschouwd als een tegenstander van het regime, althans door sommige autoriteiten.

Zij is tegenstander van het zittende regime, de dochter van een politieke tegenstander die is vermoord, en partij in een conflict waarbij zij betrokken is en een figuur die banden heeft met het zittende regime.

Verzoekende partij heeft dus een gegronde vrees om in de antidemocratische, gewelddadige en zorgwekkende context van Burundi te worden onderworpen aan etnische en/of politieke profilering.

Er zij aan herinnerd dat verzoekende partij individueel is aangevallen en familieleden heeft verloren (een tante die het slachtoffer is geworden van gedwongen verdwijning; een vader die is vermoord tijdens aanvallen vanuit Congo; een halfbroer die is vermoord in een grondgeschiel waarbij de belangen van verzoeksters familie tegenover een neef stonden die lid was van de presidentiële garde); de vervolgers kennen haar naam, haar volledige identiteit, haar woonadres, haar perceel grond, haar kantoor, haar nummer en haar beroepspositie. Ze zijn nog steeds naar haar op zoek. Opgemerkt moet worden dat het profiel van de aanvrager (en dat van haar familie, die tegen het huidige regime is) haar een zeer waarschijnlijk doelwit maakt voor de autoriteiten.”

kan niet worden ingezien waar zij het over heeft. Zij maakte van deze elementen nooit eerder melding.

Verzoekster brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in haar dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij, gelet op haar specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

5.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

5.5. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus

6.1. Juridisch kader

Oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Burundi zou hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus “*Burundi: Situation sécuritaire*” van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het *Armed Conflict Location & Event Data Project* (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebelligroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar verzoekschrift op algemene wijze te stellen dat de veiligheidssituatie in Burundi heel zorgwekkend en volatiel blijft, weerlegt verzoekster geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij die een ander licht vermag te werpen op voorgaande analyse en conclusie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Burundi. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie ligt immers in dezelfde lijn als de voormelde informatie.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Burundi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. *In casu* maakt verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. AHMETOV, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. AHMETOV

S. HUENGES WAJER